

manglende Beløb optages paa en Tillægsbevilling. Ministeriet har imidlertid troet, uden at træde de vedkommende Communer for nær, at kunne foreslaae, at de heromhandlede Udgifter, ligesom alle andre Statsudgifter, for Fremtiden i det Hele gjøres afhængige af Rigsdagens Bevillingsmyndighed, saaledes at Communerne ikke skulde være berettigede til Godtgjørelse for nogen Præstation, med mindre Udgiften for hver enkelt Vedkommende enten findes opført i det specielle Overslag, hvorpaa det ved den aarlige Finanslov hjemlede Beløb er begrundet, eller ialtsald i en senere Tillægsbevillingslov. Det vilde herved staae i Rigsdagens og Regeringens Magt, hvor de af Communerne fremsatte Fordringer maa anses for usforholdsmæssige, at nedsatte Beløbene til en passende Størrelse, saa at en Overtskrivelse af samme maatte blive Kongerigets Finanskasse uevkomment, ialtsald med mindre Communerne maatte see sig istand til at godtgjøre, at saadan Overtskrivelse under de forhaandenværende Omstændigheder ikke kunde udgaaes, i hvilket Tilfælde den da ved en senere Tillægsbevillingslov kunde sanctioneres. Den antydede Fremgangsmaade synes ogsaa consequent at følge af den Rigsdagen tilkommende Bevillingsmyndighed, idet det turde være i sig abnormt, at det, som nu er Tilfældet, skal staae i de lokale Autoriteters og navnlig Indquarteringscommissionens Magt, uden nogen videre Control, at paadrage Statskassen Udgifter, hvis Størrelse kan være aldeles uregnelig. Da der forøvrigt aldrig vil blive nægtet Communerne Erstatning for enhver nogenlunde nødvendig Udgift, vil en Bestemmelse i den antydede Retning ikke saa meget have Indflydelse til at berøve Communerne den dem ved Lov af 29de December 1850 tilfagte

Godtgjørelse, som deri snarere vil indeholdes en Dyrforbring for Communalbestyrrelserne til saavel i deres egen som i Finansskassens Interesse at vise den nødvendige Oeconomt, for at de ved Finansloven bevilgede Beløb ikke skulle blive overfledne, og Communerne saaledes udsatte for at lide Tab.

Stuttelligen skal man endnu tilføie, at skøndt der ovenfor nærmest kun har været Tale om saadanne Indquarteringspræstationer, der i Medfør af Lov af 29de December 1850 fuldstændigt erstattes, har Ministeriet dog forudsat, at en Lov som den her paatænkte ogsaa burde have Anvendelse med Hensyn til de øvrige i bemeldte Lov og Forordning af 15de November 1816 nævnte Præstationer og navnlig de egentlige Dvarterer. Uanset at endeel af Udgifterne til sidstnævnte Præstationer falde Communerne selv tillast, har det nemlig ved enkelte Leiligheder vist sig, at der ogsaa for disse er beregnet en usforholdsmæssig Godtgjørelse, som ikke bør kunne fordres udrædet af Finanskassen, idet man holder sig overbevist om, at det vil staae i Communalbestyrrelsernes Magt at tilseiebringe de fornødne Dvarterer for en meget ringere Pris, naar den dertil tilstrækkelig er opfordret.

I Genhold til alt Anførte har Ministeriet ladet udarbejde det vedlagte Udkast til Lov, hvorved Lov af 29de December 1850 angaaende den Kjøbstæderne tilkommende Godtgjørelse for ordinair Indquartering nærmere forandres og bestemmes, hvilken Lov man dog, for at vedkommende Communer ikke skulle blive udsatte for uforudsete Tab, har antaget først at burde træde i Kraft fra næste Finantsaars Begyndelse.